

[Økonomiministeren]

Til gengæld må man nok sige, at specielt når det drejer sig om intervention i markederne, er det svært at forestille sig en fremtidig model med mange forskellige myndigheder, som oven i købet kunne intervenere eller modarbejde hinanden. Evnen til eller muligheden for at intervenere er meget svær at dele i mindre portioner. Det kræver en virkelig ensartet, samordnet indgang til markederne, og det er just et grundproblem. Som det er udtrykt fra tysk side: Vi har situation A, og vi vil gerne til situation B, og situation B er efterhånden velbeskrevet, nemlig hvordan man kunne forestille sig et sådant økonomisk monetært samarbejde. Men det, som ikke er velbeskrevet, ja, næsten ikke beskrevet endnu, og som volder de egentlige vanskeligheder, er det meget enkle problem: Hvorledes kommer man så fra A til B? Det er det, der bakes med i en række forskellige organer, også i den monetære komité, som er sammensat af embedsmænd og centralbanker, der drøfter disse anliggender.

Kommissionens papir kaldte jeg et uofficielt arbejdspapir, og det gjorde jeg, fordi der ikke er tale om et formelt kommissionsforslag. Derimod er principperne i papirerne fra den monetære komité fortrolige dokumenter. Det hænder, at de dukker op i pressen, men det er fortrolige arbejdsdokumenter.

Det, der i øvrigt er karakteristisk for det papir fra den monetære komité, som er kommet frem, er, at det afslører uenighed på en lang række områder, som er af central betydning, og peger på andre områder, hvor vigtige beslutninger ikke er truffet, men som kræver en nøje afklaring.

Jeg læser egentlig den monetære komités dokument nok så meget som et katalog over vanskeligheder, der ikke er afklaret, som jeg læser det som en løsningsmodel. Det er heller ikke den monetære komités opgave at komme med konkrete forslag. Det er derimod dens opgave at formulere problemstillingerne for os andre.

Til hr. Ivar Nørgaard vil jeg gerne sige, at vi ikke har indskrænket vores virksomhed i forbindelse med en økonomisk monetær union til den relativt korte tale, jeg holdt i dag. Når det drejer sig om fordele ved et økonomisk og valutærisk system med sikre valutarelationer, vil jeg henvise til Økonomiministeriets stadig fortræffelige rapport fra efteråret 1989, hvor der mere omfattende er gjort rede for fordele ved et sådant system.

Når man bevæger sig fra den grå teori til det praktiske, er der fordele at se på. Det danske renteniveau i dag er ca. 3 pct. under det svenske, og det er betydeligt under det engelske; ingen af dem er som bekendt med i det europæiske monetære samarbejde. Lad mig også pege på, at et land som Irland, som er med i det europæiske monetære system, har en betydelig lavere rente end nabostaten England, selv om deres økonomier er nok så sammenhængende. Der er meget, der tyder på, at et system med faste valutakursrelationer er et system med flydende kurser overlegent. Det giver lavere rente og dermed højere investeringer til gavn for beskæftigelsen. Jeg finder, at det er det centrale ud fra en vurdering af den økonomiske politik, og det element synes jeg hr. Ivar Nørgaard skulle interessere sig for.

Spørgsmålene om grundlovens § 20 skal jeg ikke gøre meget ud af. Afgørelsen af, hvorvidt der i grundlovens § 20's forstand er tale om overførelse af suverænitet, kan alene træffes ud fra de helt konkrete tekster, der måtte komme til at foreligge på et eller andet tidspunkt. Det finder jeg ikke er muligt at afgøre i dag; der foreligger ingen tekster.

(Kort bemærkning).

Ivar Nørgaard (S):

Når økonomiministeren med rette hævder, at det væsentligste problem er, hvordan den tyske centralbank, Bundesbank, vil forholde sig under forskellige systemer, er det ikke nogen forklaring på regeringens holdning, og det var det, jeg bad om. Jeg vil gerne høre, om regeringen går ind for, at man, som det fremgår af ministerens tale, på grundlag af de fordele, ministeren nævner, skal gå ind for en fælles mønt. Er det regeringens holdning?

Jeg gør opmærksom på, at embedsmændene, og der har altså fra Danmarks side været repræsentanter fra både Nationalbanken, Økonomiministeriet og Finansministeriet, enstemmigt har erklæret, og derfor mener Den Monetære Komité det, at den fulde kompetence til at bestemme den interne pengepolitik skal gives til en central bank. Det er altså det, der er problemet. Hvis man skal have en fælles valuta, fælles mønt, må man have én fælles overnational myndighed, der fastlægger politikken. Det vil betyde, at man fastsætter valutakurserne på grundlag af forhold uden for EF, at man be-